

ENTER

全职高手

เล่ม

ความคิด

นิพนธ์

16

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พจนานุกรม

耳根 Er Gen เขียน
ลดาอนันต์ แปล

阅文集团

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

เป็นที่รู้โดยทั่วกันว่า 'ไปเสียวณ' นั้นรักและห่วงหาอาลัยชีวิตมากกว่าสิ่งใด การต่อสู้เกือบทั้งหมดของเขาล้วนเป็นการเอาชีวิตรอด อย่างไรก็ตาม ตลอดการเดินทางของไปเสียวณนี้ก็ได้เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนใส่ใจพวกพ้องมาก เช่นเดียวกัน หากได้เป็นสหายแล้ว ไปเสียวณก็จะช่วยเหลืออีกฝ่ายสุดชีวิต

ในเล่มนี้ก็เช่นกัน เมื่อ 'ไปเฮ้า' ศิษย์รักตกอยู่ในอันตราย ไปเสียวณ จึงถึงคราวต้องสรรหาทุกวิถีทางมาช่วยเหลืออีกฝ่ายให้พ้นจากภัยให้จงได้ แต่เคราะห์กรรมนี้หนักหนานัก สองศิษย์อาจารย์จะผ่านไปได้อย่างไรเมื่อมีศัตรูอยู่รอบด้านเช่นนี้

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

เอ๋อร์เก็น ชื่อจริงหลิวหย่ง เป็นนักเขียนวรรณกรรมออนไลน์ระดับแพลงตินัมของจีเต๋เย่น และเป็นสมาชิกชุดที่ 9 ของสมาคมนักเขียนแห่งประเทศไทย ได้รับรางวัลมากมาย ติดอันดับ '100 นักเขียนผู้ทรงอิทธิพล' อีกทั้งผลงานของเขา 'หนึ่งความคิดนิรันดร์' ยังติดอันดับ '100 ผลงานทรงอิทธิพล' ในรางวัลวรรณกรรมออนไลน์เฉิงกวาประจำปี 2018 อีกด้วย

เอ๋อร์เก็นชื่นชอบเทพนิยายจีนโบราณ ด้วยเหตุนี้จึงก้าวเข้าสู่วงการสร้างสรรค์วรรณกรรมออนไลน์ จนได้เป็นนักเขียนนิยายแนวบ้ำเพ็ญเพียร เป็นเขียนผู้ได้รับความนิยมล้นหลาม

耳根 Er Gen

"ข้าคิดว่าเรื่องราวทั้งหมดบนโลกนี้ ความยุติธรรมคือหลักการสำคัญที่สุด
ความยุติธรรมถึงจะรักษารากฐานความเจริญรุ่งเรืองของราชวงศ์
ความยุติธรรมถึงจะรักษารากฐานในการยืนหยัดของราชวงศ์ไว้ได้!"

บทที่ 778

เยี้ยวลากดิน

ต่อไปจะมีการบุปผามาก่อน ประโยคนี้ก็ยังทำให้หงเงินหนีว๊ิงงัน อยู่ดี นางรู้สึกไม่ชอบมาพากลอยู่บ้าง หลังจากขอวิชาที่วานั้นมาดู อย่างละเอียดก็ยังไม่พบสิ่งผิดปกติ อีกอย่างจี้กู่ย๋อเองก็คือบิดาของนาง ย่อมไม่มีทางทำร้ายนางแน่ แต่กระนั้นหงเงินหนีว๊ิงก็รู้สึกได้ว่าเรื่องนี้ ไม่ปกติ

ดังนั้นนางจึงศึกษาวิชานี้อยู่นานมาก และเนื่องด้วยร้อนใจอยากให้ พลังบำเพ็ญฝ่าทะลุเร็วๆ เพราะถึงอย่างไรการประมือกับไปเสี้ยวจุน ก่อนหน้านี้นี้ก็ทำให้นางไม่พึงพอใจในพลังบำเพ็ญของตัวเองอย่างยิ่ง สุดท้ายจึงไม่คิดให้มากความอีก เพียงรับมาแล้วก็กักตนฝึกวิชาทันที

บุตรสาวคนดี ไม่ใช่ว่าพ่อคิดอยากเล่นงานเจ้า วิชานี้ไม่มีอันตราย อะไร เพียงแต่เมื่อออกจากการกักตนหลังการฝึกครั้งแรกจะทำให้สมอง ของคนเลอะเลือน สติไม่ชัดเจนนัก ความคิดก็ไม่สิ้นไหล ถูกชักจูงง่าย เทียบได้กับการถูกล้างสมอง...ช่วยไม่ได้ เพราะเจ้านั้นฉลาดเกินไป หาก เป็นเช่นนี้ต่อไปจะพัฒนาความสัมพันธ์กับไปเห่าได้อย่างไร จี้กู่ย๋อเอง รู้สึกร้อนตัว แต่เมื่อคิดว่าที่ตนทำไปก็เพราะความหวังดี ทั้งหมดนี้ล้วนทำ

เพื่อบุตรของตน จี๋กู่ย๋อเองก็รู้สึกว่าเป็นบิดาที่ดี

เมื่อเห็นว่าแผนการขั้นแรกของตนสำเร็จไปได้ด้วยดี นอกจากความรื้อตัวเล็กน้อยแล้ว จี๋กู่ย๋อเองยังอีกหม่อมอย่างล้นเปี่ยม ฉวยโอกาสตอนที่หิงเจินหนีวีรก็ักตนส่งความไปยังองค์กรกษัตริย์คนสนิทข้างกายของหิงเจินหนีวีร บอกพวกเขาว่าเมื่อใดที่หิงเจินหนีวีรออกจากการกักตน ต้องรายงานให้ตนทราบทันที

จี๋กู่ย๋อเองพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังอย่างถึงที่สุดจนพวกองค์กรกษัตริย์คนสนิทถึงกับตื่นตระหนกตามไปด้วย จึงพากันรับคำสั่งจับไว

พอทำทุกอย่างนี้เสร็จ จี๋กู่ย๋อเองก็สุดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งที

"จะสำเร็จหรือไม่ก็ต้องดูที่วาสนาแล้ว หากพวกเขาไม่มีวาสนาต่อกันทุกอย่างที่ทำลงไปก็ไร้ประโยชน์"

สกุลจ้าวตั้งอยู่ในเขตที่สิบเก้า ด้วยฐานะที่ยืนโหวของเจ้าสยงหลินขอบเขตพื้นที่ของตระกูลนี้จึงนับว่าแตกต่างจากสกุลหลักและสกุลเงินราวเหวกับฟ้า เมื่อทอดสายตามองไปสิ่งปลูกสร้างแต่ละหลังไม่ได้ประณีตงดงาม แต่กลับสร้างอย่างหยาบๆ จึงดูสะดุดตาเป็นพิเศษในเขตที่สิบเก้าแห่งนี้

สองฝั่งของลานกว้างในสกุลจ้าวมีรูปปั้นสัตว์สองตัวซึ่งสูงหลายพันจั้งตั้งตระหง่านอยู่ ตลอดทั้งร่างของรูปปั้นเป็นสีขาวสะอาดสะอ้าน แม้จะไม่ได้สร้างขึ้นจากศิลาพิเศษ ทว่าก็สร้างขึ้นมาจากวัสดุบางอย่างที่หายากไม่ธรรมดาอย่างยิ่ง

พื้นที่ตรงกลางระหว่างรูปปั้นทั้งสองนี้ก็คือเจดีย์ยืนโหวของสกุลจ้าวที่ตั้งเด่นเป็นสง่า แม้เคลื่อนที่ทำให้แม้แต่คนที่อยู่ห่างไกลมากก็ยังสัมผัสได้ถึงพลังภาพสยบของสกุลจ้าวซึ่งราวกับมีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง

บัดนี้ในสกุลจ้าวบุตรหลานทุกคนในตระกูลต่างก็กำลังประมือกัน

ราวกับประลองฝีมืออยู่กลางลานประลองยุทธ์ บางครั้งก็มีเสียง
วิชาอภินิหารกระทบกันดังสนั่นหวั่นไหว และในฐานะบุตรคนโตของสกุลจ้าว
จ้าวตงซานจึงมานั่งขัดสมาธิชมการประลองอยู่ในตำแหน่งประธาน
ของลานประลองยุทธ์ แม้ว่าสายตาจะกำลังมองคนในตระกูล แต่ใน
ความเป็นจริงแล้วใจของเขากลับไม่อยู่กับเนื้อกับตัว อีกทั้งกล้ำเนื้อ
ตรงหว่างคิ้วยิ่งกระตุกยิกๆ ด้วย

เขาคอยเฝยหน้ามองท้องฟ้าไกลอยู่เป็นระยะ ในใจก็ถอนหายใจ
ติตๆ กัน พอนึกถึงสีหน้าเดือดดาลของบิดาที่กลับมาเมื่อวาน จ้าวตงซาน
ก็กลัดกลุ้มอยู่ในใจ เขารู้เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวังหลวงแล้ว นี่จึงทำให้เขา
แอบร้องไห้ออกมาคนเดียว ขณะเดียวกันก็หัดดับแค้นชิงชังไปหาอย่างถึงที่สุด

"ชั่วร้ายยิ่งนัก...มอบวิญญานชั้นสร้างฐานให้สกุลจ้าวของพวกเขา
แต่กลับจะเอาวิญญานชาวสวรรค์กลับไป นี่มันตำราเสียยิ่งกว่าปล้นกัน
ซึ่งๆ หน้าเสียอีก!" จ้าวตงซานกัดฟันอย่างเคียดแค้น ทว่าในใจกลับ
เต็มไปด้วยความจนใจ เมื่อคืนวานจ้าวสงยหลินก็มอบวิญญานชาวสวรรค์
มาให้เขาแล้วหนึ่งดวง เมื่อสั่งความสำเร็จก็เดินไปกักตนด้วยหน้าตา
มืดคล้ำ

"ท่านพ่อ ท่านรู้สึกเสียหน้า แต่เรื่องเช่นนี้ข้าก็รู้สึกอับอายผู้คน
เหมือนกัน..." จ้าวตงซานถอนหายใจ แล้วก็ให้รู้สึกเสียดายไม่น้อย
ตลอดทั้งสกุลจ้าวของเขา มีวิญญานชาวสวรรค์เพียงดวงนี้เท่านั้น และ
นี่ยังเป็นเพราะบิดาของเขามีความสัมพันธ์อันดีเยี่ยมกับเงินห่าวซง
เงินห่าวซงถึงได้มอบมาให้

ทว่าตอนนี้กลับต้องนำออกมา...นี่จึงทำให้ความอึดอัดคับข้องใจของ
จ้าวตงซานรุนแรงยิ่งขึ้นอีก และขณะที่เขากำลังจนใจอยู่นั้น บนท้องฟ้า
อันห่างออกไปไกลก็พลันมีเสียงทะยานแหวกอากาศดังขึ้น

พลังอำนาจนั้นไม่ใช่บ่อยๆ ทำให้จ้าวตงซานที่ได้ยินหน้าต่างกระตุก

หัวใจกระตุกไปตามไปด้วย เมื่อเงยหน้าก็มองเห็นทันทีว่าที่ขอบฟ้า มีรุ้งยาวหลายพันสายห้อยทะยานมาพร้อมกับปราณดุร้ายอย่างรวดเร็ว ราวสายฟ้าแลบ

แค่มารับวิญญาณดวงเดียว เจ้าไปเฮ้ไรร่างอายุผู้นี้กลับพาคน มาเอิกเกริกถึงเพียงนี้! ในใจจ้าวตงซานกันด้าไม่หยุด หน้าเริ่มดำคล้ำ จ้องเขม็งไปยังเงาร่างที่นำคนหลายพันคนอยู่หน้าสุดด้วยความขัดเคืองใจ

เงาร่างนั้นก็คือไปเสี่ยวจูนที่กำลังทำท่าวางอำนาจ ความเร็วของเขามีมาก พริบตาเดียวก็มาหยุดอยู่กลางอากาศเหนือบ้านสกุลจ้าว เมื่อ สะบัดปลายแขนเสื้อเป็นวงกว้างหนึ่งครั้ง เขาก็เปล่งน้ำเสียงที่เต็มไปด้วย ความล้าพองใจดังก้องไปทั่วทั้งสกุลจ้าว

"จ้าวเทียนโหว พี่ใหญ่จ้าว ขอคุณเจ้ามากที่เมื่อก่อนช่วยเก็บรักษา วิญญาณชาวสวรรค์เอาไว้ให้ข้า ดังนั้น...วันนี้ข้ามารับคืนแล้ว เอา วิญญาณชาวสวรรค์มาให้ข้าเถอะ" ไปเสี่ยวจูนเบิกบานเป็นที่สุด เขามองเห็นจ้าวตงซานตั้งนานแล้ว แต่คิดว่าด้วยตำแหน่งสูงส่งของเขา ในเวลานี้ย่อมต้องพุดคุยกับจ้าวสยงหลินโดยตรงเท่านั้น อนุชนอย่าง จ้าวตงซานผู้นี้เขาไม่จำเป็นต้องเอ่ยทักทาย

ในเจดีย์เทียนโหว ต่อให้ก่อนหน้านี้จ้าวสยงหลินจะนั่งทำสมาธิ แต่ ใจก็ไม่สงบ มาตอนนี้เมื่อได้รับรู้เรื่องราวภายนอก หน้าหน้าของเขา ก็กระตุกยุกๆ พยายามฝืนข่มอารมณ์ไม่ให้ความสนใจ

"ไปเฮ้! ได้วิญญาณแล้วก็จงรีบไปเสีย!" จ้าวตงซานกัดฟัน แห้งใจ เหวะออกมา ก่อนจะสะบัดปลายแขนเสื้อโยนผลึกใสออกมาก้อนหนึ่ง ผลึกนั้นใสแวววาวผิดธรรมชาติ ส่องประกายแสงระยิบระยับ ทั้งยังแผ่พลังงานภาพสยบน่ายำเกรงออกมา มองปราดเดียวก็รู้ว่าไม่ธรรมดา อย่างถึงที่สุด ด้านในนั้นมีเปลวไฟอยู่กองหนึ่ง นั่นก็คือวิญญาณชาวสวรรค์ ชาติไฟ!

ผลึกใส่นี้กลายเป็นรังเส้นยาวพุ่งเข้าหาไปเสี้ยวฉุน หลังจากไปเสี้ยวฉุนคว่ำมาไว้ในมือ หัวคิ้วของเขาก็คลายออกจากกัน ใบหน้าพลันคลี่ยิ้ม เยกหน้ามองจ้าวตงซาน

"นี่หลานชายใหญ่ตงซานไม่ใช่หรือ ฮ่าๆ พวกเจ้าเกรงใจกันเกินไปแล้ว ถึงขนาดเอาวิญญาณชาวสวรรค์ของข้าบรรจุใส่ในผลึกใสอย่างดีไม่เลวๆ หลานชายใหญ่ มาๆๆ วันนี้ท่านอาไปอารมณ์ดี เจ้ารีบมาคารวะข้า ท่านอาไปจะตกรางวัลให้" ไปเสี้ยวฉุนยิ้มตาหยิ้มมองจ้าวตงซาน จ้าวตงซานผู้นี้ล่วงเกินตนมาหลายครั้ง วันนี้เมื่อตนมาแล้วมีหรือจะยอมจากไปง่ายๆ

ลมหายใจของจ้าวตงซานเริ่มยุ่งเหยิง ครั้นได้ยินว่าไปเฮ่าถึงกับเรียกเขาว่าหลานชายใหญ่ ความเดือดดาลของเขาก็ปะทุพุ่งจนเกือบจะชมอารมณ์เอาไว้ไม่ไหว แต่เมื่อนึกได้ว่าพลังในการต่อสู้ของไปเฮ่าไม่ธรรมดา อีกทั้งยังเป็นถึงผู้ตรวจการ ข้างกายมีศพหุ่นเชิดสามพันตนที่ปรารถนาร้ายตลบอบอวล เขาก็จำต้องสะกดไฟโทสะเอาไว้แล้วตะคอกเสียงหนัก

"ไปเฮ่า วิญญาณก็ให้เจ้าไปแล้ว เจ้ายังไม่ไปฮักรี่ ที่นี้ไม่ต้อนรับเจ้า!"

เมื่อเขาเอ่ยจบ ไปเสี้ยวฉุนก็ถลึงตากลับมา สีหน้าเปลี่ยนไปในฉับพลัน จากก่อนหน้านี้นี่ยิ้มตาหยี พริบตาเดียวกลับเปลี่ยนเป็นสีหน้าเกรี้ยวกราด ยกมือขวาชี้หน้าจ้าวตงซาน

"หลานชาย เจ้าพูดเช่นนั้นหมายความว่าอะไร ที่นี้ไม่ต้อนรับข้า? ข้าเป็นตัวแทนของปรมาจารย์สวรรค์ เจ้าไม่ยอมรับข้าก็เท่ากับไม่ยอมรับปรมาจารย์สวรรค์!"

"เจ้า..." จ้าวตงซานได้ยินคำพูดของไปเสี้ยวฉุน ในใจก็อดอัดจนแทบจะระเบิด คิดจะโต้กลับ แต่ไปเสี้ยวฉุนกลับพูดชัดขึ้นมาก่อนโดยไม่ให้ออกาสนี้แก่เขา

"ไม่ต้องรับปรมาจารย์สวรรค์ก็เท่ากับว่าเจ้าดูหมิ่นราชสำนัก ดูหมิ่นจักรพรรดิขุยหวง หรือว่าสกุลจ้าวของพวกเจ้าคิดไม่ซื่อ!" ไปเสียวณคำรามกร้าว เมื่อยกมือขวาชี้ขึ้น ปราณดุร้ายของศพหุ่นเชิดสามพันตนข้างกายก็พลันระเบิดออกจนกลายมาเป็นน้ำวนสีดำที่ปกคลุมอากาศเหนือสกุลจ้าว

"ไม่ใช่ซะ!" จ้าวตงซานร้อนใจขึ้นมาทันใด แต่ฝีปากเขาสู้ไปเสียวณไม่ได้ อันที่จริงหลังจากไปเสียวณขึ้นรับตำแหน่งผู้ตรวจการก็ชมชอบการใส่ความคนที่เคยมีข้อพิพาทหรือเคยคิดร้ายกับเขาเป็นพิเศษ และส่วนใหญ่เพียงศัตรูของเขาเอ่ยปาก ไปเสียวณก็จะโยนคดีใหญ่ใส่หน้าทันที กระบวนท่านี้ร้ายกาจยิ่ง อย่าว่าแต่จ้าวตงซานเลย ต่อให้เป็นบิดาของเขาเองก็ยังสู้ไม่ได้

แม้แต่เพียนกงอย่างเงินท้าวซง วันนั้นที่ถูกลงไปเสียวณใส่ความก็ยังได้แต่เลือกกลักรั้งความโกรธแค้นเอาไว้

"เอ๊ะ เจ้าร้อนตัวรี!" ดวงตาไปเสียวณเป็นประกายคล้ายควาจุคออ่อนของเขาเอาไว้ได้ ขณะที่กล่าวด้วยน้ำเสียงอีกเหมกียกมือขวาชี้ขึ้นมาจะออกคำสั่ง ภาพนี้ทำให้จ้าวสยงหลินที่อยู่ในเจดีย์สูงโกรธจนสิ้นไปตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ส่วนจ้าวตงซานก็หอบหายใจหนักหน่วง ทว่าครั้งนี้เขาไม่ทำที่ตอบสนองเร็วกว่าเดิมไม่น้อย ถึงได้เดินเร็วๆ ออกมาหลายก้าว ก่อนจะสูดลมหายใจเข้าลึกหนึ่งครั้ง ข่มกลักรั้งความโกรธเดินมาหยุดอยู่เบื้องหน้าไปเสียวณแล้วก้มหน้าคารวะ

"ผู้อาวุโส...ตงซาน...คารวะ...คารวะได้ให้ผู้ตรวจการ!" จ้าวตงซานโมโหจนแทบกระอักเลือด แต่ตอนนี้ไปเห่าไม่ใช้ไปเห่าในอดีตอีกแล้ว เขากับบิดามีอาจมีเรื่องด้วยได้ จึงได้แต่ยอมก้มหัวให้อีกฝ่ายชั่วคราวเพื่อรักษาความปลอดภัยของตระกูลเอาไว้

ไปเสียวณมองจ้าวตงซานด้วยความไม่พอใจ รู้สึกเสียดายอยู่ลึกๆ

ในวันนี้จ้าวตงซานตั้งตัวได้เร็วเป็นพิเศษ เขาตั้งใจจะใช้โอกาสนี้มาปล้นทรัพย์
สกุลจ้าวอยู่เสีย

เท่านี้ก็ช้ำขาดแล้วรี น้าเปื้อจจึง ไปเสียวฉุนวางมือลงด้วย
ความไม่พอใจ แต่กลับไม่หาข้ออ้างมาหาเรื่องอีกฝ่ายต่อ ในใจลึกๆ
ไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง หลังจากกวาดสายตามองผ่านบ้านสกุลจ้าว
ก็ชี้นิ้วไปยังรูปปั้นสัตว์สี่ขาสะอาดทั้งสองนั้น

"รูปปั้นทั้งสองนี้ดูแล้วน่าสงสัย ทหาร จงมาย้ายมันไปที่จวนของข้า
ข้าผู้ตรวจการต้องการศึกษามันอย่างละเอียด" ลิ้นคำพูดของเขา ศพหุ่นเชิด
เกราะดำหลายร้อยตนด้านหลังก็เหาะออกมาทันที พวกเขาเหาะตรงเข้าหา
รูปปั้นทั้งสองอย่างไม่เห็นหัวคนสกุลจ้าว จ้าวตงซานคิ้วกระตุก เส้นเลือด
บนหน้าผากปูดนูน แต่เมื่อเห็นว่าบิดาของตนไม่ได้เอ่ยทักท้วงจึงได้แต่
สะกดอารมณ์เอาไว้ ปล่อยให้ศพหุ่นเชิดหลายร้อยตนนั้นเหาะไปยก
รูปปั้นสัตว์ที่ล้ำค่าอย่างยิ่งสำหรับสกุลจ้าวของพวกเขาออกมา...

ไปเสียวฉุนกะพริบตาปริบๆ กวาดตามองเจดีย์เทียนโหวตต่อไป
รออยู่พักใหญ่เห็นว่าจ้าวสงยหลินไม่ยอมออกมาเสียที ความสนุกก็เริ่ม
หมดลง จึงแค้นเสียงหิในลำคอหนึ่งครั้ง ก่อนจะพากองทัพศพหุ่นเชิด
และรูปปั้นทั้งสองนั้นจากไป

ใครใช้ให้มาล้าเส้นข้า! จ้าวตงซานผู้นั้นลงมือกับข้าหลายครั้ง
หลายครา รูปปั้นนี้ก็ถือว่าเป็นกำไรแล้วกัน ไปเสียวฉุนเหิดหน้าแล้ว
เหาะทะยานจากไปอย่างองอาจ

จนกระทั่งไปเสียวฉุนจากไปไกลแล้ว จ้าวสงยหลินถึงได้คำราม
ออกมาจากในเจดีย์เทียนโหว ลมหายใจของเขาหอบหนัก ผ่านไปพักใหญ่
ก็ยังไม่กลับมาเป็นปกติ ทั้งยังมีอาจจะเปิดความอึดอัดคับแค้นใจออกมาได้
จึงได้แต่ใช้เสียงคำรามมาระบายอารมณ์แทน

ส่วนจ้าวตงซานนั้นกลับเสียบงันด้วยความชื่นชม สำหรับไปเสียวผู้นี้

เขาทั้งกลัวทั้งเกรงแล้วจริงๆ ลอบถอนหายใจกับตัวเอง หากรู้อย่างนี้ตั้งแต่แรก ไม่ว่าจะอย่างไรตอนนั้นเขาก็คงไม่มีทางล่วงเกินอีกฝ่ายเด็ดขาด

หลังปล้นวิญญาณชาวสวรรค์ ยึดรูปปั้น และกลับมาถึงจวนผู้ตรวจการ ไปเสี่ยวจุนก็สั่งให้ศพุ่นเชิดเผ่าพิทักษ์รอบด้าน ส่วนตัวเองนั่งลงทำสมาธิในพื้นที่กักตน ครุ่นคิดถึงคำพูดของปรมาจารย์สวรรค์เมื่อวาน

"ต่อไปก็รอบัญชาจากปรมาจารย์สวรรค์ ไม่รู้ว่าคราวนี้ปรมาจารย์สวรรค์จะให้ไปค้นและริบทรัพย์ตระกูลใดอีก..." ในหัวใจของไปเสี่ยวจุนเต็มไปด้วยความรอคอย ผ่านไปพักใหญ่ก็คิดว่าเขาควรจะตั้งใจศึกษาตำรับหลอมไฟสิบแปดสีก่อน ทว่าทันใดนั้นเขาก็มีวณาน้อยๆ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่านอกพื้นที่กักตนของเขามีเงาร่างของโจวอี้ซิงปรากฏขึ้น

"โจวอี้ซิงขอพบได้เท่า!"

โจวอี้ซิงถูกไปเสี่ยวจุนแต่งตั้งให้เป็นคนของจวนผู้ตรวจการแล้ว แม้ว่ายามอยู่ในจวนผู้ตรวจการ เขาจะถูกศพุ่นเชิดจับตามองเช่นเดียวกัน แต่ขอเพียงไม่มีใจคิดคดก็ไม่จำเป็นว่าลำบากอะไร

สำหรับโจวอี้ซิงผู้นี้ไปเสี่ยวจุนรู้สึกพอใจไม่น้อย พอได้ยินประโยคของอีกฝ่ายจึงยกมือขึ้นชี้ ทันใดนั้นประตูใหญ่ก็เปิดออก โจวอี้ซิงสูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะเดินเร็วๆ เข้ามาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เมื่อหยุดอยู่ต่อหน้าไปเสี่ยวจุนก็ก้มตัวต่ำๆ คารวะหนึ่งครั้ง

"อี้ซิง เตรียมตัวไว้ให้ดีฯ นะ อีกไม่นานจวนผู้ตรวจการของพวกเราต้องเริ่มงานยุ่งกันแล้ว" ไปเสี่ยวจุนเอ่ยเนิบช้าเลียนแบบปรมาจารย์สวรรค์

โจวอี้ซิงรับคำทันใด จากนั้นก็ทำท่าลงเลื่อยพักหนึ่ง มองซ้ายมองขวา แล้วจึงเอ่ยถามเบาๆ

"ได้เท่า ช่งเซวียผู้นั้น...จะให้จัดการอย่างไรขอรับ"

บทที่ 779

เด็กที่น่าสงสาร

"ซ่งเซวีย?" ไปเสียวณูตะลึงงัน จากนั้นก็ตบศีรษะตัวเอง เขาพบว่าตัวเองดันลืมซ่งเซวียไปเสียสนิท...

"ใช่แล้วขอรับ ซ่งเซวียก็คือคนที่...เอ่อ...บอกว่าตัวเองคือหลานไปเสียวณูที่สกุลเงิน" โจวอี้ซิงเอ่ยขึ้นเบาๆ สายตากวาดมองไปเสียวณูรอบหนึ่งก่อนจะรีบก้มหน้าลง

"เขาเองนะหรือ เอ้อ หัวสมองข้านี้ะ หากเจ้าไม่พูด ข้าก็ลืมไปแล้ว" ไปเสียวณูดำหนิตัวเอง รู้สึกว่าถึงแม้ตนจะเป็นดาวนำโชคของซ่งเซวีย ทว่าในฐานะที่เป็นผู้อาวุโสของอีกฝ่ายก็เหมือนว่าตนจะละเลยบุตรหลานของตัวเองไปหน่อย

"ได้ถ้ามีการกิจรัดตัวทุกวัน ต้องดูแลเรื่องใหญ่เกี่ยวพันกับบ้านเมือง ไม่ว่าแผนการใดล้วนเขย่าคลอนฟ้าดิน อุทิศตนรับใช้ราชสำนัก ทุ่มเทเพื่อเมืองขุยหวง ข้าน้อยสมควรตาย เรื่องเล็กน้อยเท่านั้นยังมารบกวนได้ถ้าขอได้ทำโปรดรักษาสุขภาพ เรื่องนี้เป็นความผิดของข้าน้อยเอง" โจวอี้ซิงรีบเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงใจ ไปเสียวณูฟังแล้วก็รู้สึกว่โจวอี้ซิงช่างเข้าใจพุดยิ่งนัก มีบุคลิกเฉพาะตัว ฟังแล้วรื่นหูสบายใจจึงพยักหน้าให้กับโจวอี้ซิง

อย่างชื่นชม

"เอาเถิด เจ้าไปนำตัวเขามาแล้วกัน"

"รับคำสั่ง!" โจวอี้ซิงตอบรับเสียงดังแล้วหมุนกายจากไป ไม่นานนักเมื่อเขากลับมาอีกครั้ง ซ่งเซวียก็ถูกหิ้วตัวมา ก่อนจะถูกโยนโครมมาไว้ตรงหน้าไปเสียฉุน

เห็นได้ชัดว่าก่อนจะมาโจวอี้ซิงได้พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างซ่งเซวียกับไปเสียฉุนแล้ว ดังนั้นซ่งเซวียในเวลานี้จึงสวมอาภรณ์ที่ไม่ขาดวินสกรปรกอย่างตอนอยู่สกุลเจินอีกต่อไป แต่เปลี่ยนมาเป็นผ้าป่านหยาบๆ ชุดหนึ่ง เนื้อตัวก็สะอาดสะอ้านกว่าเดิมไม่น้อย ทว่าความตึงตันและความบ้าคลั่งในดวงตาของเขากลับยังคงดุเดือดดังเดิม

"แน่จริงก็สังหารข้าสิ! อาเขยของข้าไม่มีทางปล่อยเจ้าเอาไว้แน่!" ซ่งเซวียผุดลุกขึ้นยืนตัวตรงอย่างคนองอาจหัวหาญ จ้องไปเสียฉุนเขม็งประโยคแรกที่เปิดปากก็คือเสียงคำรามดังลั่น

เสียงคำรามนี้ทำเอาไปเสียฉุนผะตกใจ ทว่าเนื้อหาในถ้อยความกลับทำให้ไปเสียฉุนเกือบหลุดยิ้มอย่างห้ามไม่ได้ เขารีบกระแอมแล้วบ้วนน้ำครั่งขมิ้ม ก่อนจะลุกขึ้นยืนเดินวนไปรอบตัวซ่งเซวีย สายตามองประเมินร่างอีกฝ่ายไม่หยุด

สายตาทำให้ซ่งเซวียใจสั่น ลมหายใจก็ถี่กระชั้น เขารู้สึกว่านัยตาของคนที่อยู่เบื้องหน้านี้แฝงเร้นไปด้วยความน่าหวาดกลัวที่เขาไม่เข้าใจ หากเพียงเท่านี้ก็เพียงพอ แต่ไปเสียฉุนกลับยังเดินขึ้นหน้าแล้วยกมือขึ้นมาลูบๆ คลำๆ เขาซ้ายที่ขวาที่ด้วยท่าทางสนอกสนใจ นี่จึงทำให้ซ่งเซวียตัวสั่น ในสมองบังเกิดจินตภาพนับไม่ถ้วน ร่างแข็งทื่อ ทว่าปากยังคงคำรามดังลั่น

"ข้าซ่งเซวียต่อให้ต้องตายก็ไม่มีทางยอมอ่อนข้อเด็ดขาด!"

"พอที่ จะตะโกนมากมายไปเีย ใต้เท้าอย่างข้ามีคำถามจะถามเจ้า

เจ้าเป็นอะไรกับไปเสียวณ!" ลีๆ ในใจของไปเสียวณหัวเราะเรีงราว
ราวมีดอกไม้ผลิบาน แต่กลับจ้องเอย่ถามด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทั้งยัง
เผยท่าทางเหมือนหวาดกลัวไปเสียวณนิดๆ ด้วย

ทว่าในความเป็นจริงแล้วเขากลับรอคอยที่จะฟังคำตอบจากปาก
ของซ่งเซวี่

ซ่งเซวี่สังเกตเห็นสีหน้าของไปเสียวณก็อึ้งงันไปครู่ หากเลือกจะ
ไม่ตายได้ เขาย่อมไม่ยอมตายอยู่แล้ว ยามนี้ในใจจึงลึงโลดขึ้นอย่าง
ห้ามไม่ได้ รีบเอ่ยปากทันใด

"ไปเสียวณคืออาเขยของข้า!"

"เจ้าว่าอะไรนะ? ข้าฟังไม่ถนัด..." ไปเสียวณกะพริบตาปริบๆ เพื่อ
กลบเกลื่อนรอยยิ้มในดวงตา ทว่าสีหน้ากลับเอาจริงเอาจังอย่างถึงที่สุด

"ไปเสียวณคืออาเขยของข้า!!" ซ่งเซวี่ดวงตาเป็นประกาย
แผดเสียงดังยิ่งกว่าเดิม

ไปเสียวณเรีงว่าอยู่ในใจ อาศัยเสียงกระแอมมาชมกลั้นรอยยิ้ม ทว่า
สีหน้ากลับเคร่งขรึม ความกริ่งเกรงก็แสดงออกชัดเจนยิ่งกว่าก่อนหน้านี้
ทั้งยังเอย่ถามหนึ่งประโยค

"เจ้ากำลังพูดถึงผู้ที่อยู่อันดับหนึ่งบนป้ายศิลาจักรพรรดิหมิงหวง
ทั้งยังพลังบำเพ็ญเลิศล้ำสะท้านฟ้า ความสามารถน่าตะลึง ดึงดูด
ความสนใจจากหญิงสาวนับไม่ถ้วน ทำให้บุรุษมากมายเคารพบูชา ทั้งยัง
เป็นสุดยอดผู้แข็งแกร่งที่ตลอดทั้งแดนร้างประกาศจับ ไปเสียวณผู้นั้น
นะหรือ" เมื่อไปเสียวณเอย่ประโยคนี้นับ ซ่งเซวี่ก็ตะลึงงัน ส่วนใจอีกซีกนั้น
เกือบจะยกมือขึ้นปิดหน้า พุดกับตัวเองว่ามีน้ออกจะจิงแจ้เกินไปหน่อย
หรือไม่ หน้หน้าคนผู้นี้ช่างหนาเสียนี้กระไร...

แต่ไม่ว่าอย่างไรซ่งเซวี่ก็ไม่สามารถจินตนาการออกว่าคนที่อยู่
เบื้องหน้านี้นี้คือไปเสียวณ แม้จะอึ้งงัน ทว่ากลับเข้าใจสีหน้ากริ่งเกรง

ของไปเสียจนผิดไป จึงเอ่ยขึ้นทันใด

"เป็นไปเสียจนผู้นั้น..."

"ไหนเจ้าลองพูดให้ละเอียดๆ สิ ไปเสียจนคนไหน พวกเราพูดถึงคนคนเดียวกันอยู่หรือไม่" ไปเสียจนไม่สบอารมณ์จนต้องพูดขึ้นนะ ทว่ากลับทำสีหน้าเหมือนไม่อยากเชื่อ แม้แต่ตัวเขาเองก็ยังรู้สึกว่าการแสดงของตัวเองร้ายกาจอย่างมาก

"ก็คือไปเสียจนผู้ที่อยู่อันดับหนึ่งบนป้ายศิลาจักรพรรดิหมิงหวง ทั้งยังพลังบำเพ็ญเลิศล้ำสะท้านฟ้า ความสามารถน่าตะลึง ดึงดูดความสนใจจากหญิงสาวนับไม่ถ้วน ทำให้บุรุษมากมายเคารพบูชา ทั้งยังเป็นสุดยอดผู้แข็งแกร่งที่ตลอดทั้งแดนร้างประกาศจับอย่างไรเล่า!" ลมหายใจซึ่งเซวียหอบหนัก ทว่าในใจกลับรู้สึกแปลกพิกล หลังจากพูดทวนประโยคของอีกฝ่าย เขาก็รู้สึกขึ้นมาว่าคนที่อีกฝ่ายพูดถึงกับคนที่ตัวเองพูดถึงเหมือนจะ...ไม่ใช่คนคนเดียวกัน

"สวรรค์ นี่เจ้าเป็นหลานของไปเสียจนผู้นั้นจริงๆ หรือนี่!" ไปเสียจนเบิกตากว้าง สูดลมหายใจดังเฮือก ทั้งยังก้าวถอยหลังไปหลายก้าว ยกนิ้วชี้หน้าซึ่งเซวียด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ

ใจอึ้งซึ่งมองไปเสียจนตาค้าง ก่อนจะรีบกำหน้าลงต่ำ เขาพนมมองต่อไปไม่ไหวแล้วจริงๆ...

ทว่าซึ่งเซวียกลับฮึกเหิม รีบพูดอย่างตื่นเต้น

"ถูกต้อง ข้าก็คือหลานของไปเสียจน เป็นหลานชายเพียงคนเดียวของเขา ท่านผู้อาวุโสให้ความสำคัญกับข้าอย่างถึงที่สุด ทั้งยังคาดหวังในตัวข้าอย่างสูง อาณิงน้อยของข้าคือคู่บ่าเพ็ญเพียรของเขา เขาต้องมาช่วยข้าแน่นอน หากเจ้ากล้าแตะต้องข้า อาเขยน้อยของข้าต้องแก้แค้นแทนข้าแน่!" เขาอดอดใจยิ่งนักที่ไม่สามารถพูดได้ชัดเจนกว่านี้ ความนัยที่แฝงอยู่ในคำพูดของเขาคือต้องการบอกกับคนอื่นว่าตนสำคัญกับ

ไปเสียทุกอย่างยิ่ง หากคิดจะจับตัวไปเสียจนก็ห้ามสังหารตนเด็ดขาด
หมายจะใช้วิธีนี้มารักษาชีวิตตัวเองเอาไว้

ประโยคนั้นคนอื่นฟังแล้วรู้สึกอย่างไรไปเสียจนไม่รู้ แต่พอเขาฟังแล้ว
กลับชื่นใจ ในใจปลอดโปร่งโล่งสบายจนถึงขั้นที่ไม่อาจบรรยายได้

"นึกไม่ถึงว่าที่เจ้าพูดจะเป็นเรื่องจริง ไปเสียจนผู้มีพลังบำเพ็ญ
ล้าเลิศสะท้อนฟ้าสะท้อนดินผู้นั้นกลับเป็นอาเขยน้อยของเจ้าเสีย
หรือนี่...เอาเถอะๆ อีชิง เก็บตัวคนผู้นี้ไว้ในจวนผู้ตรวจการของข้า ให้เป็น
บ่าวรับใช้ไปก่อนก็แล้วกัน ส่วนทรัพยากรในการฝึกบำเพ็ญเพียรก็แบ่งให้เขา
ด้วยส่วนหนึ่ง

หี มีเขาอยู่ ข้าเชื่อว่าไปเสียจนผู้เป็นยอดฝีมือไร้เทียมทาน ทำให้
คนมหาศาลหมกมุ่นจนแดนร้างของเราประกาศจับตัวผู้นั้นต้องยอมมาให้
ข้าจับแต่โดยดีแน่นอน!" ไปเสียจนเอยด้วยคำพูดที่เต็มไปด้วยหลักการ
สมเหตุสมผล กล่าวจบก็สะบัดปลายแขนเสื้อหนึ่งครั้ง

ซ่งเซวียได้ยืนมาถึงตรงนี้ก็คลายใจลงได้ในที่สุด แม้ว่าจะรู้สึก
ประหลาดใจมากขึ้น ทว่ายังไม่ทันได้คิดอย่างลึกซึ้งก็ถูกใจอชิง
ที่ทนฟังไม่ได้อยู่นานแล้วพาตัวกลับไป

เมื่อเห็นว่าใจอชิงพาซ่งเซวียจากไป ไปเสียจนก็รีบปิดประตูใหญ่
หลังจากปิดผนึกรอบด้านเรียบร้อยแล้ว เขาก็เปล่งเสียงหัวเราะดังลั่นอย่าง
ข่มกั้นไม่ไหวอีกต่อไป

"เซวียเออร์เอ๋ย หากวันหนึ่งเจ้ารู้ตัวตนของข้า ไม่รู้ว่าเจ้าจะทำหน้า
เช่นไร..." ไปเสียจนคิดมาถึงตรงนี้ก็ยิ่งอีกเหมิ่ ประรณานจะบอกซ่งเซวีย
ให้รู้เสียเดี๋ยวนั้นว่าตัวเองคือไปเสียจน

แต่เขาก็รู้ขอบเขต ยังคงมีใจระแวงซ่งเซวีย แน่หนอนว่าย่อมไม่คิดจะ
บอกความจริงให้อีกฝ่ายรู้ ความรู้สึกยามที่ได้ฟังอีกฝ่ายเอ่ยบ่ยอดตัวเอง
ตอนที่ปิดบังตัวตนเช่นนี้ทำให้เขาสบายอุราอย่างยิ่ง ครุ่นคิดว่าวันหน้า

หากอารมณ์ไม่ดีเมื่อไรก็จะเรียกช่งเซวียมาชมชู้ดูสักหน่อย เชื่อว่าอีกฝ่ายต้องทำให้ตนกลับมาอารมณ์เบิกบานได้อย่างรวดเร็วแน่นอน

หลังจากจัดการเรื่องช่งเซวียเสร็จ ไปเสี่ยวฉุนก็โพล่नิกไปถึงเส้นชวนจื่ออย่างห้ามไม่ได้

"ไม่รู้ว่าเส้นชวนจื่อไปอยู่ที่ใด...เขาก็น่าจะอยู่ในแดนร้างด้วยกรรมัง" ไปเสี่ยวฉุนรู้สึกว่าภารกิจของตัวเองเพิ่มมาอีกหนึ่งอย่าง เส้นชวนจื่อที่เคยติดตามตนอาจตกอยู่ในอันตราย จำต้องหาอีกฝ่ายให้เจอแล้วช่วยเขาออกมา

เพียงแต่ว่าคิดจะหาตัวเส้นชวนจื่อ ไปเสี่ยวฉุนกลับไร้เบาะแส คิดอยู่นานมากเขาก็ได้แต่ถอนหายใจ เก็บเรื่องนี้ไว้ในใจก่อนชั่วคราว ขณะที่กำลังจะทำความเข้าใจกับตำรับหลอมไฟสิบแปดสี หน้าก็พลันกระตุก รีบก้มลงมองถุงเก็บของด้วยนัยน์ตาฉายแววดีใจ ครั้นแล้วก็ตบถุงเก็บของหนึ่งครั้ง นำร่มหย่งเยี่ยออกมา

ตอนนั้นเพราะฝ่ามือของเงินห่าวช่ง ร่มหย่งเยี่ยถึงได้พังทลายเหลือเพียงแกนร่ม และภายหลังตอนที่ไปเสี่ยวฉุนค้นจนสกุหลหนักได้หนังสือตัวลึกลับมาผืนหนึ่ง ซึ่งร่มหย่งเยี่ยก็ได้ผสานรวมกับหนังสือตัวนั้นอยู่ในถุงเก็บของของเขา

นี่ทำให้ร่มหย่งเยี่ยอยู่ในสภาวะซอมแซมตัวเอง และตอนนี้เมื่อไปเสี่ยวฉุนนำร่มหย่งเยี่ยออกมา ด้านบนก็มีแสงสีดำเปล่งวาบหนังสือตัวนั้นค่อยๆ กลายเป็นผืนผ้าไหมของร่มหย่งเยี่ย หลังจากทีวัตถุทั้งสองผสานรวมกันอย่างสมบูรณ์ ร่มหย่งเยี่ยคนใหม่ก็มีกลิ่นแผ่ออกมาเป็นระลอก คลื่นนี้รุนแรงกว่าเมื่อก่อนหลายเท่าตัว อีกทั้งดูเหมือนว่าอิทธิฤทธิ์จะเหนือชั้นกว่าเดิมไม่น้อย

เมื่อจับด้ามร่มไปเสี่ยวฉุนก็สัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าในร่มหย่งเยี่ยมีพลังที่น่าตะลึงแผ่อยู่ซุมหนึ่ง เขาจึงกางร่มออกด้วยใจที่ตื่นเต้น

เสียงสบดังหนึ่งครั้ง ชั่วขณะที่ร่มหย่งเยี่ยกางออก บนพื้นผิวของตัวร่มที่เป็นหนังสัตว์พลันปรากฏใบหน้าผีคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม คล้ายหัวเราะคล้ายบึ้งตึงนั่นทันที

ใบหน้าผีนี้ชัดเจนยิ่งกว่าที่เคย อีกทั้งเมื่อไปเสียวดูมองไปยังเกิดความรู้สึกหวาดหวั่นราวกับจิตวิญญาณถูกสยบ ต้องรีบโคจรพลงบำเพ็ญความรู้สึกนี้ถึงได้หายไป

"ร่มหย่งเยี่ยซ่อมแซมเสร็จสมบูรณ์แล้ว!"

บทที่ 780

เสพติดการรับทรัพย์

เวลาล่วงเลย ไม่นานก็ผ่านไปอีกสัปดาห์ สัปดาห์นี้ไปเสียจน
ไม่ได้ออกไปข้างนอก แต่กักตนอยู่ในจวนผู้ตรวจการเพื่อทำความเข้าใจ
ตำรับหลอมไฟสืบทอด

มีไปเข้าคอยช่วยอธิบาย ไม่นานไปเสียจนก็เข้าใจตำรับหลอมไฟนี้
อย่างลึกซึ้ง แล้วก็ได้ทดลองหลอมอยู่หลายครั้ง ทว่ากลับติดชะงักอยู่
ที่ปัญหาการเผาผลาญทรัพยากรมากเกินไป

ตำรับหลอมไฟสืบทอดของไปเฮ่านั้นต้องอาศัยการเผาผลาญ
ทรัพยากรมากถึงขีดสุด ไม่เหมือนกับตำรับของผู้อื่น กล่าวได้ว่าทุกครั้ง
ที่ทำการหลอมจะต้องเตรียมไฟสืบทอดไว้สืบทอดถึงจะพอใช้

เมื่อเป็นเช่นนี้ ต่อให้ไปเสียจนจะมีทรัพยากรพร้อมเพียงใด
ก็ยังมิอาจแบกรับความสิ้นเปลืองเช่นนี้ได้ไหว

"จะทำไมอย่างนี้เล่าที่นี้..." และขณะที่ไปเสียจนกำลังกลัดกลุ้ม
อยู่นั้น ปรมาจารย์สวรรค์ก็ลงมือ!

หลังจากใคร่ครวญและวิเคราะห์มาสัปดาห์ ในที่สุดปรมาจารย์สวรรค์
ก็พุ่งเป้าไปที่เทียนโหวทั้งเก้าแล้วใช้วิธีการรวดเร็วประหนึ่งฟ้าผ่า สั่งจับตัว

เทียนโหวทั้งเก้าคน!

หลังคนทั้งเก้าถูกจับกุม เรื่องนี้ก็ครึกโครมไปทั่วทั้งแดนร้างทันที ราชาสวรรค์ทั้งสี่ที่ได้ข่าวก็ยังตระหนกตกใจ ตลอดทั้งเมืองขุยหวงตกอยู่ในภาวะคับขันอันตราย เทียนโหวอีกเก้าสิบกว่าคนล้วนหวาดผวา พวกมันอกสั่นขวัญแขวน

ส่วนสิบเทียนกงที่ถึงแม้จะไม่มีใครคิดร่างแหกับเรื่องครั้งนี้ไปด้วย แต่พวกเขาก็ตื่นตัวมีการระแวดระวังภัยเช่นกัน ต่างฝ่ายต่างเลือกกักตนไม่พบหน้าผู้ใด ไม่คิดจะเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แม้แต่แต่น้อย

แม้แต่เงินห่าวซงเองก็ยังรู้สึกเหมือนยืนอยู่บนน้ำแข็งแผ่นบาง ท่ามกลางความเจียบงัน เขาเองก็เลือกกักตนเช่นกัน

และหลังจากเทียนโหวทั้งเก้าถูกกุมตัวไป คนในตระกูลของพวกเขา ต่างก็อยู่กันอย่างไม่เป็นสุข ก่อนหน้านี้ที่ปรมาจารย์สวรรค์ยังไม่ออกคำสั่ง กระทั่งโอกาสหนีออกไปจากเมืองขุยหวงก็ยังไม่

ขณะที่คนทั้งเมืองขุยหวงตกอยู่ในความประหวั่นพรั่นพรึง ไปเสียวุ่น ก็ได้รับคำสั่งจากปรมาจารย์สวรรค์ คำสั่งนั้นคือให้เขาเริ่มค้นเรือนและ ธิปไตยได้!

ในที่สุดไปเสียวุ่นที่เป็นผู้ตรวจการก็ถึงเวลาออกโรง เขารอเวลานี้ มาสิบวันแล้ว นับตั้งแต่ที่ร้านหลอมพลังจิตของเขาถูกทำลาย เส้นทางแห่ง ความร่ำรวยก็ถูกตัดขาด ตอนนี้จึงได้เพียงหวังว่าการธิปไตยจะสร้างรายได้ อีกทางให้เขา

ชั่วขณะที่ได้รับคำสั่ง เขาก็ตื่นเต้นขึ้นมาทันใด

"การทดลองหลอมไฟสิบแปดสีจำเป็นต้องเผาผลาญวิญญาณ จำนวนมากจนยากจะคำนวณได้ อีกทั้งหากจะทำให้คุ้นเคยก็ยังไม่มีความวิธิตที่ทดแทนได้ นอกจากทดลองอย่างต่อเนื่องเท่านั้นถึงจะหลอมไฟสิบแปดสี ออกมา!

ริบทรัพย์ ริบทรัพย์...เมื่อริบทรัพย์ของเทียนโหวมาได้ ข้าก็สามารถ
หลอมไฟได้แล้ว!" ไปเสี้ยวฉุนกระตือรือร้นสุดขีด รีบเรียกรวมกองทัพ
ศพนุ่นเซิดสามพันตนโดยไม่ลังเล ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังที่ตั้งของ
แต่ละตระกูลตามรายชื่อที่ปรมาจารย์สุวรรณมอบให้ แล้วจึงเริ่มทำงาน
ที่เขาเฝ้าทำก็ยังคงเคย ยิ่งทำก็ยิ่งหลงใหลอย่าง...การคันเรือนและริบทรัพย์!

"ยามันเถอะ นับตั้งแต่มาอยู่แดนร้าง ข้าก็เริ่มริบทรัพย์อย่างต่อเนื่อง
เริ่มมาตั้งแต่เมืองจิว่กู่จนถึงเมืองชุยหวง หากถามว่าใครมีทักษะ
การคันเรือนริบทรัพย์มากที่สุด ตลอดทั้งแดนร้างแห่งนี้ หากข้าบอกว่า
ตัวเองเป็นที่สอง ผู้ใดจะกล้าอ้างตัวเป็นที่หนึ่ง!" ระหว่างไปเสี้ยวฉุน
ปรายตามองต่ำลงบนพื้นดินด้วยความโอหังก็หือตะบึงไปยังตระกูล
ของเทียนโหวด้วย

เมื่อจวนผู้ตรวจการเคลื่อนไหวย ลมและเมฆก็พัดตลบ แม้แต่ผีหรือ
เทพเจ้าก็เกรงว่าคงหลบไม่พ้น เมืองชุยหวงที่เดิมที่ทำให้คนรู้สึกเหมือน
ตกอยู่ในอันตรายอยู่แล้ว มาบัดนี้ก็เหมือนมรสุมมาเยือน ช่วงเวลา
หลังจากนี้สำหรับผู้สูงศักดิ์ของตลอดทั้งเมืองชุยหวงแล้วคงราวกับตกอยู่ใน
ห้วงแห่งฝันร้ายที่ไม่มีทางตื่นขึ้นได้

ไปเสี้ยวฉุนสร้างความทรงจำฝังลึกให้ตระกูลของเทียนโหวทั้งเก้า
หากกองทัพศพนุ่นเซิดที่น่าสะพรึงกลัวทยอยคันเรือนและริบทรัพย์เสร็จ
เมื่อใด ก็กล่าวได้ว่าทุกตระกูลที่ถูกริบทรัพย์ถูกกวาดเรียบทุกอนุ
ไม่มีเหลือแม้แต่พืชหญ้า กระทั่งสิ่งปลูกสร้างที่พอจะมีมูลค่าก็ยิ่งถูกเขา
รื้อถอนไปจนเกลี้ยงราวกับยุงฉางที่ถูกหนูทั้งฝูงกวาดล้างจนไม่เหลือ
ข้าวสารสักเม็ดเดียว

ผู้ที่สร้างความดีความชอบสูงสุดในเรื่องนี้ไม่ใช่ไปเสี้ยวฉุน แต่เป็น
โจวอี้ซิง ดูเหมือนว่าโจวอี้ซิงจะมีพรสวรรค์ในการริบทรัพย์อยู่บ้าง ต่อหน้า
ดวงตาที่เหมือนตาพิย์ของเขา สมบัติทุกชิ้นที่ถูกค้นพบต่างก็ถูกเขาพาคน

เข้าไปกวาดเอามาจนไม่มีเหลือ

และเพื่อตอบสนองความต้องการวัตถุดิบสำหรับหลอมไฟของตัวเอง
ไปเสียวุ่นยังปลุกเจ้าเต่าน้อยขึ้นมา เจ้าเต่าน้อยพอเห็นว่ามีภารกิจ
ก็ฮึกเหิมขึ้นมาทันใด มันร้องแวกแหกกระเชอพลางร่วมมือกับโจวอี้ซิง
เกิดเป็นความบ้าคลั่งดั่งภัยพิบัติมาเยือน...

ในเมืองชุยหวงมีคนอยู่ไม่น้อยที่มองเหตุการณ์อยู่ไกลๆ จาก
รอบนอก เมื่อได้เห็นทุกขั้นตอนในการรบทัพตีตระกูลเทียนโหวทั้งเก้า
ของไป่เสี่ยวจุน คนเหล่านั้นก็พากันใจสั่น รีบส่งข้อความเสี่ยงไปให้คนรู้จัก

"เจ้าไป่เฮาผู้นี้เกิดมาก็มีพรสวรรค์ด้านการค้นเรือนรบทัพ...
เขาช่างไร้เมตตาจริงๆ!"

"สวรรค์ แม้แต่ห้องหับเขาก็ไม่เว้น...ถึงกับรื้อออกมาเชียวหรือนี่!"

"นั่นมันดวงตาอะไรของเขา ทุกที่ที่ชี้นิ้วไปล้วนมีสมบัติซ่อนอยู่!
ไป่เฮาผู้นี้...หรือว่าชาติก่อนเขาเคยเกิดเป็นหนูซูดูอยู่!"

เสียงฮือฮาทำนองนี้ดังไปทั่วทั้งเมืองชุยหวง คนมากมายต่างก็
จับตามองการรบทัพของไป่เสี่ยวจุนอย่างตกตะลึง แล้วก็สังเกตเห็น
ด้วยว่าตอนที่ไป่เสี่ยวจุนรบทัพตระกูลแรกใช้เวลาไปถึงสามชั่วยาม
กว่าตระกูลนั้นจะถูกกวาดเกลี้ยง ทว่าเมื่อค้นไปจนถึงตระกูลที่สี่ เวลาที่
ไป่เสี่ยวจุนใช้กลับสั้นลง ไม่ถึงสองชั่วยามสิ่งปลูกสร้างของตระกูลนั้น
ก็พังทลายไปแล้วไม่น้อย...

เมื่อถึงตระกูลที่เจ็ดก็เหมือนระเบิดพลังเต็มที่ เพียงหนึ่งชั่วยาม
ตระกูลที่เจ็ดก็ถูกกวาดเรียบ เหลือให้เห็นเพียงหลุมลักษณะใหญ่ยักษ์
บนพื้นเท่านั้น...

นี่ยังไม่เท่าไร ที่น่าตะลึงที่สุดก็คือตระกูลที่เก้า...เวลาเพียงครึ่งชั่วยาม
หากกล่าวเกินจริงสักหน่อยก็เรียกได้ว่าไม่เหลือแม้แต่ฝุ่นสักเม็ด...ระดับ
ความเกลี้ยงเกลาขนาดนั้นทำให้คนจำนวนมากที่มองอยู่ถึงกับเกิดความรู้สึก

เลื่อนลอย

วิบริบทพิธีตระกูลเทียนไหวติดต่อกันเก่าแก่ง ผลที่ได้รับนั้นมากมาย มหาศาลจนถึงขั้นที่ว่าต่อไปเสียวนจะมีประสบการณ์มากมายเพียงใด หัวใจของเขากียังเต้นรูดังตึกๆ อยู่ดี และที่ยิ่งทำให้เขาตื่นเต้นขึ้นอีกก็คือ การบริบทพิธีครั้งนี้เขายังได้รับไฟลอบห้ำสัขึ้นไปมาเป็นจำนวนมากมายด้วย!

สำหรับเขาแล้วไฟเสนนี้สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด เพราะมันช่วยประหยัด วิญญานของเขา ขณะเดียวกันก็ประหยัดเวลาของเขาได้มาก สามารถ นำมาเป็นวัตถุดิบในการหลอมไฟลอบแปดสีได้โดยตรง

ยิ่งเมื่อได้ไฟลอบเจ็ดสีมา สำหรับไปเสียวนแล้วก็ยิ่งเหมือนได้รับ สมบัติล้ำค่า

เป็นเหตุให้เมื่อเขาบริบทพิธีตระกูลที่เก่าแก่งจึงจำต้องใช้ความพยายาม อย่างยิ่งยวดถึงจะซ่มกลั่นตัวเองไม่ให้วุ่นเข้าไปบริบทพิธีบ้านของเทียนไหว ที่อยู่ติดกันได้สำเร็จ

ดวงตาที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดฝอยแผ่งด้วยประกายสีเขียวยาววับ ของเขานั้นทำให้คนตระกูลข้างๆ ที่มองเห็นอกสั่นขวัญผวา รีบออกมา แสดงความบริสุทธิ์ แจ้งชัดเจนว่าตัวเองไม่ได้มีชื่ออยู่ในรายชื่อ กล่าวหา กพุดซ้าเกินไปแล้วปล่อยให้ไปเสียวนออกคำสั่ง ศพหุ่นเชิดสามพันตน ที่แผ่ปรารณดุณแผ่งด้วยกลิ่นอายชั่วร้ายนั้นจะถือโอกาสพุ่งเข้ามาค้นเรือน พวกเขาไปพร้อมกันด้วย

ความบ้าคลั่งในการบริบทพิธีเก่าตระกูลติดต่อกันทำให้ชื่อเสียงของ ไปเสียวนไม่เพียงแต่ระบือไปทั่วเมืองซุยหวงตลอดหลายวัน ยังแพร่ไปทั่ว แตนร้าง หรือแม้แต่สำนักในเขตแม่น้ำทางเทียน เหล่ายอดฝีมือที่มีสิทธิ์รับรู้ เรื่องของฝั่งแดนร้างก็ยิ่งพากันได้ยินชื่อไปเฮ้านี้และลอบตตะลึงในใจ ไปตามๆ กัน

แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่ไปเสียวนก็เสพติดการค้นเรือนบริบทพิธีไปแล้ว

ยังดีที่ไม่นานปรมาจารย์สวรค์ก็ลงมือจับกุมตัวคนกลุ่มที่สอง คราวนี้ เทียนโหวถูกจับตัวเจ็ดคน!

เมื่อมีปัญหามาถึง ไปเสียฉันทันทีปิตินคืออย่างบ้าคลั่ง เขาหัวเราะว่า แล้วพาคนไปก่อพายุการรบทัพพียี่ใหม่อีกครั้ง ทุกที่ที่ผ่านพลังอำนาจ สะท้านฟ้า ส่วนเหล่าผู้สูงศักดิ์ในเมืองชุยหวงที่เผชิญกับการโจมตี สองครั้งนี้แต่ละคนก็พากันห่มเทสึดพลัง ใช้วิธีการต่างๆ มาพิสูจน์ให้ ปรมาจารย์สวรค์รับรู้ถึงความซื่อสัตย์ภักดีของตัวเอง

และเวลานี้เองจักรพรรดิชุยหวงก็เลือกกักตนเองเป็นครั้งแรก วิธีการนี้ ของเขาภายนอกมองดูเหมือนต้องการปกป้องขุนนางทั้งราชสำนักจึงเลือกจะ กัมศีระให้ปรมาจารย์สวรค์ ทว่าในความเป็นจริงแล้วความคิดของเขา กลับลึกซึ้ง เพราะหวังว่าท่ามกลางสภาวะเลวร้ายนี้เขาจะช่วงชิงใจคน ไว้ได้มากที่สุด

เพียงแต่ดูเหมือนว่าปรมาจารย์สวรค์จะเข้าใจความคิดนี้ของ จักรพรรดิชุยหวงเป็นอย่างดี เขาไม่แสร้งหากจักรพรรดิชุยหวงจะซื้อใจคน เขาสนใจเพียงทำให้คนหวาดกลัวตนเท่านั้น และเขาก็แน่ใจว่าจะทำได้

ไปเสียฉันทันทีคือคนที่ยินดีปรีดาที่สุด เขาค้นเรือนและรบทัพพียี่ ตระกูลเทียนโหวกลุ่มที่สองได้อย่างคล่องแคล่ว ผลประโยชน์ที่ได้รับ ก็มากมายจนทำให้ทุกครั้งที่มองเห็นดวงตาทั้งคู่ของเขายังอดไม่ได้ที่จะ เปลี่ยนประกายสีทองระยิบระยับ

นี่จึงเป็นเหตุให้คนที่ไม่โลภมากในทัพพียี่สินอย่างเขาถึงกับเกิด ความว้าวามอยากจะเข้าไปรบทัพพียี่ตระกูลเทียนโหวทุกคนในเมืองชุยหวง... แต่เขาก็จดจำข้อหนึ่งไว้ขึ้นใจ นั่นคือทุกครั้งที่รบทัพพียี่เสร็จจะนำทัพพียี่สิน แก้วสว่นไปส่งมอบให้ปรมาจารย์สวรค์ในตำนานปรมาจารย์สวรค์ ด้วยตัวเอง เขาต้องการค่อยๆ ทำให้ปรมาจารย์สวรค์ซึมซับข้อมูลว่า... เทียนโหวพวกนี้ไม่ว่าตระกูลใดต่างก็มีสมบัติมากมายน่าตื่นตะลึง!

และสมบัติเหล่านี้ก็มักจะเป็นต้นกำเนิดแห่งความทะเยอทะยาน และหาชนะ!

เพียงแต่น่าเสียดายที่หลังจากปรมาจารย์สวรค์ลงมือสำแดงบารมี สองครั้งติดต่อกันกลับไม่มีครั้งที่สามตามมา

ไปเสียจนรอคอยอยู่นานมาก สุดท้ายก็ได้แต่ถอนหายใจด้วยความกลัดกลุ้ม มองไปยังที่ตั้งตระกูลของเทียนโหวอีกเก้าสิบกว่าคนที่เหลือตาปริบๆ ด้วยความเสียดาย

"ปรมาจารย์สวรค์ใจอ่อนเกินไปแล้ว ถ้าได้ริบทรัพย์ต่อไปก็คงดีสิ" ทอดถอนใจเสร็จไปเสียจนก็จำต้องยุติการค้นเรือนครั้งนี้ เมื่อกลับมาถึง จวนผู้ตรวจการเขาก็เริ่มกักตุนทันที

จากนั้นก็นำไฟหลากสีจำนวนมากที่ได้รับมาใช้ในการยกระดับความคุ้นเคยกับการหลอมไฟสิบแปดสีของตัวเอง ทำให้ความก้าวหน้าในการหลอมไฟสิบแปดสีของเขาเพิ่มขึ้นอย่างพรวดพราด ประหยัดเวลาไปได้มากอย่างยากจะคำนวณได้

และเมื่อเทียนโหวสิบหกตระกูลพากันตกต่ำ อำนาจของปรมาจารย์สวรค์ก็ทะยานไปถึงจุดสูงสุดอีกครั้ง จักรพรรดิซุ่ยหวงก็ทนเชื่อพระวงศ์กักตุน ไม่มีเชื่อพระวงศ์คนใดกล้าเดินออกจากจวนตัวเอง แม้แต่ครั้งก้าว

ยามที่ราชาสวรค์ตั้งสี่เผ่าขึ้นหน้ากับปรมาจารย์สวรค์ก็ยังเลือกจะก้มหัวให้ ไม่คิดมีเรื่องด้วย นี่จึงเป็นเหตุให้อำนาจของปรมาจารย์สวรค์ในราชสำนักรุ่งโรจน์ไร้ที่สิ้นสุด สูงส่งดุจฟ้าที่มองต่ำลงมาถึงพื้นดินเฉกเช่นเมื่อครั้งที่เขาเลื่อนขั้นเป็นกึ่งเทพเจ้าแล้วเข้าแทนที่ตำแหน่งจักรพรรดิซุ่ยหวง

พริบตาเดียวเวลาก็ผ่านไปสามเดือน ชื่อเสียงของไปเสียจนเองก็ระบือลือลั่นไปตามการริบทรัพย์และอำนาจบารมีของปรมาจารย์สวรค์ ตอนนี้กล่าวได้ว่าตลอดทั้งแดนร้างไม่มีใครไม่รู้จักเขา ไม่มีใครไม่เคย

ได้ยื่นชื่อเขา แม้แต่ชนพื้นเมืองเผ่าเล็กใหญ่ก็ยังหวาดเกรง เพียงแต่ว่า
ข่าวลือส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับเขาล้วนเป็นชื่อเสียงที่ฉาวโฉ่ทั้งสิ้น...

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3Y3yMLm>